

Hồi 12

Khai Dương Lão Nhân

Nổi với Tiêu Đạt, những ngày trôi qua quá dài như vô tận. Và nếu không đủ định lực sống, không vì mối gia thù chưa báo phục có lẽ Tiêu Đạt không bao giờ có đủ nhẫn nại để đếm từng ngày đã trôi qua trong hoang mang vô vọng.

Hôm nay đã là ngày thứ mười hai Tiêu Đạt bị giam giữ. Ai giam giữ và hiện giam giữ ở đâu chính Tiêu Đạt cũng không biết, đến một chút khái niệm cũng không.

Và nếu điếm lại những gì đã xảy đến cho Tiêu Đạt từ lúc bị nhân vật bí ẩn hạ thủ và giam giữ cho đến lúc này thì cũng ngày hôm nay, đây là lần thứ tư Tiêu Đạt bị những kẻ bí ẩn áp dụng nhục hình, dùng trượng quật khắp người Tiêu Đạt mà không một lời tra hỏi và cũng không giải thích nguyên nhân.

- Cứ ba ngày một lần là chịu nhục hình, họ là ai, sao họ lại đối xử với ta như vậy?

Do quá đói hoang mang và cũng là do nỗi đau ở thể xác mãi đến tận hôm nay mới lên đến đỉnh điểm, khiến Tiêu Đạt trong mơ hồ chợt buột miệng thốt lên nhưng lời như thế, những nghi vấn trùng trùng suốt thời gian qua vẫn chất chứa trong lòng.

Và khi Tiêu Đạt vừa dứt lời, nếu Tiêu Đạt vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, là trạng thái sẽ dẫn đến tình trạng hôn mê của người đang bị nỗi hoang mang và vô vọng dày vò, thì trạng thái đó chợt bay biến đi, khi từ một chỗ tối tăm nào đó bỗng vang lên tiếng phát thoại:

- Còn trẻ như ngươi có ba ngày chịu một lần nhục hình đâu phải là không có sức chịu đựng? Riêng việc muốn biết họ là ai và tại sao họ đối xử với ngươi như vậy, nếu ngươi thật tâm muốn biết, đồng thời sau đó sẽ không lấy làm ân hận, vì biết chi một sự thật quá ư tàn khốc thì... hừ... hừ... lão phu sẽ cho ngươi biết!

Lập tức từ tâm trạng hoang mang chuyển sang kinh ngạc đến thất thần, Tiêu Đạt cố giương mục lực để nhìn về phía vừa vang lên tiếng phát thoại.

Và trong khi Tiêu Đạt chưa kịp nhìn thấy gì giữa một khung cảnh chỉ toàn là bóng tối bao trùm, thì thanh âm già nua yếu ớt nọ lại vang lên:

- Sao người không đáp? À, lão phu hiểu rồi và lão phu có thể đoán, hoặc là người đang kinh ngạc vì không ngờ ở một chỗ được xem là chốn tận cùng của địa ngục như thế này lại còn có người thứ hai ngoài người nên người đang cố gắng căng mắt tìm kiếm, hoặc giả người đã nghĩ lại, không muốn biết một sự thật sẽ đưa người đến chỗ tuyệt vọng, rồi sau đó muốn chết cho xong, đúng thế không? Người không muốn đáp cũng đúng! Hừ... Hừ...

Tiêu Đạt liền lên tiếng:

- Sao văn bối không muốn nghe? Có sự thật nào mà không gây ngỡ ngàng? Cho dù sự thật đó phũ phàng đến đâu đi nữa, thì bất quá cũng không thể gây ngỡ ngàng nhiều hơn những sự thật khác là bao. Tiền bối nói đúng, văn bối chưa thể lên tiếng ngay, chính là do không ngờ ở một nơi tương tự cõi u minh này lại còn có người cùng cảnh ngộ với văn bối. Mong tiền bối chớ trách.

- Trách người? Không đâu! Thay vì phí hơi sức để trách người, có lẽ lão phu nên dành nó để cải chính phần nào câu người vừa nói.

Tiêu Đạt không hiểu bản thân đã nói gì sai, khiến lão nhân kia đòi lên tiếng cải chính. Do vậy, Tiêu Đạt hỏi:

- Tiền bối muốn cải chính điều gì?

- Đó là câu, người và lão phu có cùng cảnh ngộ. Và điều đó theo lão phu thì không phải, hoàn toàn không phải.

Tiêu Đạt thêm ngỡ ngác:

- Có điểm khác biệt ư?

- Có! Vì tuy người cũng như lão phu độ nào, cũng chịu nhục hình một lần cách ba ngày, nhưng nếu họ đối xử với lão phu như thế, chủ yếu là để minh bạch hư thực, xem lão phu còn giấu tuyệt kỹ nào không, hầu sau đó họ sẽ tiếp tục chiếm đoạt cho kỳ hết mọi sở học của lão phu. Thì phần người, do người còn quá trẻ, chắc chắn người không hề có bất kỳ loại tuyệt kỹ nào thượng thừa, nên họ đối xử với người là vì ý đồ khác.

Tiêu Đạt thất kinh:

- Tiền bối nói thật chứ? Về việc bọn người bí ẩn này đã dùng thủ đoạn đê hèn để chiếm đoạt công phu sở học không phải của họ?

- Người không tin cũng phải tin, vì lão phu kể như đang là kẻ gần đất xa trời, việc gì phải nói dối vu khống cho người.

Tiêu Đạt sau một lúc thù người để ngẫm nghĩ chợt hỏi:

- Vì tiền bối cho rằng mưu đồ của họ đối với văn bối là khác biệt, nên không thể nói có cùng cảnh ngộ?

- Không sai! Vì lão phu đoán không lầm, thì bản thân ngươi sẽ không chịu thống khổ quá lâu như lão phu. Đối lại, tuy lão phu thật sự cao niên kỷ hơn ngươi, nhưng chính ngươi sẽ là người sớm bị bọn họ hoá kiếp. Ngươi sẽ chết trước lão phu như suốt mười hai năm qua lão phu đã nhiều lần mục kích.

Tiêu Đạt chỉ còn nước nhảy nhồm lên:

- Tiền bối bảo văn bối sắp chết? Tại sao? Nếu là vậy, sao lũ ác nhân còn cố tình hành hạ văn bối, không hạ thủ một lần cho xong?

- Rồi ngươi sẽ biết thôi. Chính vì muốn ngươi biết, ngươi không phải chết hồ đồ nên lão phu vừa rồi đã chủ động phát thoại. Chỉ sợ sau khi nghe xong, ngươi vì quá kinh hoàng sẽ không thiết sống nữa.

Tiêu Đạt chột gằn giọng:

- Tiền bối yên tâm. Văn bối đâu phải hạng người nhát đảm, hễ gặp chút khó khăn gian khổ là không thiết sống? Vì nếu văn bối là hạng người như vậy thì có lẽ văn bối đã chết từ lâu rồi. Đâu phải đây là lần đầu văn bối lâm vào tuyệt lộ, ngõ không còn tìm đâu ra sinh lộ nữa. Tiền bối cứ cho văn biết sự thật đi.

Lần đầu tiên Tiêu Đạt nghe lão nhân nọ lên tiếng tán dương:

- Hảo khí phách! Cứ mỗi năm một lần là có một người lâm vào tình trạng như ngươi hiện giờ. Và như lão phu đang so sánh thì giữa mười hai người kể cả ngươi, chỉ có một người là duy nhất không giãy nảy kêu thét lên khi được ta cho biết điều gì sắp xảy ra với từng người.

Tiêu Đạt thật sự ngỡ ngàng:

- Trước văn bối đã có mười một người bị lũ ác nhân sau khi bắt giữ hành hạ rồi bị sát hại ư? Vì sao bọn chúng phải một năm một lần hạ sát một người để thoả mãn ác tính, hay đó là thông lệ buộc bọn chúng phải tuân thủ?

Và cũng là lần đầu tiên Tiêu Đạt nghe lão nhân nọ bất ngờ kêu lên:

- Thông lệ? Chao ôi, sao lão phu không sớm nghĩ đến chuyện này? Cũng có thể lắm chứ, bọn chúng vì tuân thủ theo một quy định quái đản nào đó, nên mới có thông lệ mỗi năm hành xử một người. Và nếu là vậy, chẳng hoá ra suốt từng ấy thời gian lão phu đã phần nào đoán sai ý đồ thật của chúng?

Tiêu Đạt chợt dịch người đến gần chỗ có tiếng phát thoại:

- Thật ra tiền bối đã đoán dụng ý của chúng là gì?

Có tiếng lão nhân nọ thở dài:

- Trong bọn chúng, như lão phu tình cờ biết, có một nhân vật không hiểu sao lại bị lãnh khí công tâm. Chính vì thế lão phu mới đoán chúng mỗi năm bắt giữ một người với dụng ý là dùng máu huyết của người xấu số làm dẫn dược để giúp nhân vật nọ tiếp tục chi trì sinh mạng cho đến khi tìm được linh đan diệu dược chữa trị cho kỳ hết mới thôi.

Tiêu Đạt chợt cảm thấy lửa giận bốc lên phùng phùng:

- Hạ sát một người chỉ là để lấy máu huyết làm dẫn dược? Trên đời này lại có hạng độc ác và bất cần nhân tình thế sao?

- Nhưng lão phu nghĩ lại rồi, có lẽ lão phu đoán sai. Và đây là hành vi chúng chỉ làm theo thông lệ như người vừa tình cờ vạch ra.

Tiêu Đạt vẫn phẫn nộ:

- Có là thông lệ thì cũng quá ác độc. Và những ai đặt ra thông lệ này cùng những người nhẫn tâm thực hiện theo thông lệ quái đản đó, tất cả đều đáng bị trừng phạt. Bọn vô nhân tính như chúng đáng phải chết, không phải chỉ một lần.

Lão nhân nọ tỏ ra kinh ngạc:

- Dường như ngươi không phải chỉ phẫn nộ cho riêng ngươi? Ngươi là kẻ sắp chết, cứ gì phải hao phí khí lực, phẫn nộ cho những người đã chết trước ngươi?

- Văn bối nào chỉ phẫn nộ cho những người đã chết và phẫn nộ cho riêng mình? Văn bối thật sự muốn lấy mạng lũ vô nhân này, hầu từ nay về sau sẽ không còn ai bị chúng thần nhiên sát hại nữa.

- Nay, ngươi nghĩ ngươi là ai vậy? Là Minh chủ võ lâm hay một bậc đại hiệp chuyên làm những chuyện thế thiên hành đạo? Nghe ngươi nói, lão phu cứ ngỡ ngươi được sinh ra là để diệt trừ kẻ ác, bảo vệ công đạo, đem lại đạo lý cho những người yếu thế?

Tiêu Đạt cười lạnh:

- Nhân chi sơ tính bản thiện, đã là người giang hồ thì dù chỉ còn một hơi thở, văn bối cũng quyết không cho kẻ ác lộng hành.

- Có chí khí! Hảo! Người là người thứ nhất đã khiến lão phu khâm phục! Được đấy, tiểu tử! Hạng như người không thể chết uống và lão phu cố gượng sống cho đến ngày hôm nay cũng không phải uống công! Hà... hà...

Tiêu Đạt nãy giờ vẫn tiến đến gần chỗ phát thoại và đến lúc này Tiêu Đạt đã lơ mơ nhìn thấy nhân dạng quá ư bi thảm của lão nhân nọ.

Tiêu Đạt ngó người:

- Bọn chúng đã đày đọa tiền bối đến mức này sao?

Lão nhân giật mình:

- Người nhìn thấy lão phu? Võ công người không bị phế bỏ như bao kẻ khác từng bị trước người?

Tiêu Đạt chột hạ thấp giọng, cho dù kỳ thực từ nãy giờ cả hai chỉ dám dùng những lời thì thào để đối đáp nhau.

Tiêu Đạt bảo:

- Suyt...! Đây là điều bí ẩn chỉ riêng văn bối biết. Và đó là lý do khiến văn bối cho đến nay vẫn chưa cam tâm chịu chết.

- Bí ẩn gì? Lão phu chỉ muốn biết người bị hay không bị chúng phế bỏ võ công?

- Đương nhiên văn bối phải bị bọn chúng phế bỏ võ công. Tuy vậy...

Tiêu Đạt chỉ vừa mới nói đến đây, thì toàn thân bỗng bị ai đó nhấc lên cao. Kẻ đó còn cười khùng khục và phát thoại bằng âm thanh không hiểu sao cứ khan khan một cách khó nghe.

- Bản nhân không tin tiểu tử vẫn có thể phục hồi nguyên lực cho dù đã bị phế bỏ võ công. Để xem nào.

Và kẻ đó dùng tay còn lại bắt đầu thám sát các kinh mạch khắp người Tiêu Đạt.

Đoạn kẻ bí ẩn đó kêu lên ngạc nhiên:

- Ủy! Sao lại thế này? Không lẽ gia chủ nhân có phần nhẹ tay khi phế bỏ võ công người? Như thế này thì mọi sắp xếp của gia chủ nhân e hỏng mất. Không được, ta phải đưa người đến gặp gia chủ nhân ngay. Bằng không...

Khắp người tuy vẫn đau đớn do đã chịu quá nhiều hành hạ, nhưng Tiêu Đạt nào dám bỏ lỡ cơ hội khi phát hiện kẻ đó vì mãi kinh ngạc nên có phần sơ hở. Tiêu Đạt nhân lúc kẻ đó lỏng tay, bắt chợt bật tung một kinh vào ngay tâm thất của y:

- Đỡ!

“Bung!”

Quá bất ngờ, kẻ đó vừa bị chấn lùi vừa để Tiều Đạt tự do rơi xuống.

Không chậm trễ, Tiều Đạt lại nhào đến:

- Nạp mạng!

“Vù...”

Kẻ đó kịp có phản ứng và vội dịch bộ qua bên làm cho kinh thứ hai của Tiều Đạt hệt vào khoảng không.

Có cơ hội phản công, kẻ đó bật gầm:

- Ngươi muốn...

Tiếng gầm của kẻ đó bỗng nghẹn lại, thay vào đó, Tiều Đạt nghe thanh âm gào rít thật rợn người do lão nhân nọ vừa nghiêng răng vừa bật ra.

- Lão phu đã chờ cơ hội này hơn mười năm rồi. Thù nhân ôi thù nhân, ngươi phải chết.

Tiều Đạt căng mắt nhìn và thấy lão nhân nọ không hiểu đã chồm lên từ lúc nào hiện đang dùng hai tay gầy guộc xiết vào huyết Hâu Lộ của kẻ nọ. Tiếp đó, hầu như ngay khi rít xong những lời căm phẫn đã chất chứa quá lâu dài, lão nhân nọ còn nghiêng đầu há miệng, ngoạm một miếng khá to vào chỗ nào đó trên mặt kẻ nọ.

Bị thít chặt cổ, kẻ nọ đương nhiên không thể tiếp tục gầm. Vì thế, y chỉ có thể phát ra những tiếng ăng ặc trong khi cố sức vùng vẫy hầu sớm thoát khỏi tình trạng bị quá bất ngờ.

Tiều Đạt cứ ngậy người nhìn và suýt nữa để xống mất cơ hội ngàn năm một thuở nếu không nghe tiếng lão nhân nọ vừa gất vừa hối thúc:

- Tiểu tử ngươi sao cứ đứng đó? Hãy mau giúp lão phu nếu không muốn y gây kinh động cho nhiều tên khác rồi cũng chạy xộc vào.

Tỉnh ngộ, Tiều Đạt vội chạy đến.

Nào ngờ, kẻ nọ vì đang vùng vẫy nên vô tình nhắc chân lên đạp trúng vào Tiều Đạt cũng đang chạy đến.

- Hự!

Cước của kẻ nọ tuy không có bao nhiêu lực đạo, nhưng đối với tình trạng của Tiều Đạt hiện giờ thì cước đó cũng đủ làm cho Tiều Đạt ngã lẩn.

Càng thêm đau đớn là càng thêm phần nộ, Tiêu Đạt lập tức chồm người đến và may chộp đúng vào chân của kẻ nộ vẫn đang vùng vẫy loạn xạ.

Chộp được rồi, Tiêu Đạt liền nghiêng răng lôi mạnh về phía trước.

"Huych!"

Kẻ nộ bị ngã, làm cho lão nhân nộ cũng ngã. Tiêu Đạt nghe lão nhân kêu:

- Ồi...

Lão nhân há miệng kêu tắt không còn miệng để ngoạm vào mặt kẻ nộ nữa, Tiêu Đạt thấy kẻ nộ đang dùng một tay để bấu mạnh vào mặt mũi lão nhân. Kẻ nộ vẫn ăng ặc kêu thành tiếng, dù là khó nghe:

- Lão thất phu này, lão hết muốn sống rồi sao? Ta...

Sợ nhất là việc để kẻ nộ gây chấn động, Tiêu Đạt lại chồm người đến một nữa. Và lần này Tiêu Đạt cố chộp cả hai tay vào huyệt Hầu Lộ của kẻ nộ.

Xiết chặt, xiết thật mạnh, Tiêu Đạt có bao nhiêu dũng lực và khí lực đều dồn cả vào mỗi một hành động này.

Kết quả, kẻ nộ sau một lúc gắng gượng vùng vẫy thêm, chột lịm dần, lịm dần.

Tiêu Đạt vẫn tiếp tục chi trì thêm một lúc nữa, cho đến khi biết chắc kẻ nộ đã hoàn toàn ngừng thở, mới tự cho phép mình ngã vật ra một bên thở dốc từng hồi.

Và có lẽ Tiêu Đạt sẽ mãi nằm im như thế, nếu không cảm thấy lạ vì mãi vẫn không thấy lão nhân nộ lên tiếng.

Tiêu Đạt ngồi bật dậy, miệng thì thào gọi:

- Tiền bối! Tiền bối đã sao rồi?

Đáp lại, Tiêu Đạt chỉ nghe tiếng lão nhân nộ thở ra từng làn hơi nhẹ như tơ.

Hoảng kinh, Tiêu Đạt vòng qua thi thể đã bất động của kẻ nộ.

Và sau đó, Tiêu Đạt hoảng kinh hơn khi phát hiện lão nhân không hiểu sao vẫn đang bị thi thể của kẻ nộ nằm đè lên ngang mặt.

Sợ để lâu sẽ muộn, Tiêu Đạt vội kéo thi thể kẻ nộ qua một bên:

- Phì... Phì...! Chỉ suýt nữa lão phu đã bước vào quỷ môn quan rồi! Phì... Phì...

Tiêu Đạt vừa đỡ lão nhân ngồi lên vừa tạ lỗi:

- Cũng là do vận bối bất cẩn, suýt nữa hại lây tiền bối.

Lão nhân xoa tay:

- Thời gian lúc này thật cấp bách, sẽ không đủ cho lão phu và người dùng những lời khách sáo với nhau. Người hãy nghe lão phu hỏi đây.

Tiêu Đạt lo sợ:

- Bảo là cấp bách phải chằng tiền bối muốn nói đồng bọn của tên này vì sớm phát hiện nên sắp sửa xông vào?

Lão nhân bỗng tỏ ra gắt gỏng:

- Đã bảo người đừng để phí thời gian, sao cứ hỏi những chuyện đầu đầu? Mau nói đi, vì sao người vẫn còn chân lực dù là ít, sau khi đã bị phế bỏ võ công?

Cảm nhận Tiêu Đạt đang lưỡng lự, lão lại gắt:

- Lão phu hỏi không vì tò mò. Trái lại lão phu đang nghĩ cách vừa giúp người vừa giúp lão phu. Mau nói đi, càng rõ càng tốt.

Miễn cưỡng, Tiêu Đạt thổ lộ:

- Văn bối đã gặp may và cứ mỗi lần bị đả thương nghiêm trọng đều tự phục hồi mà không cần điều trị. Có lẽ cũng vì cơ may đó nên văn bối cho dù đã bị phế bỏ võ công, nhưng sau lần đầu bị hành hạ bằng nhục hình chợt phát hiện có chân khí từ Đan Điền tái hiện.

- Có chuyện đó sao? Là cơ may gì?

Tiêu Đạt buộc phải giải thích rõ hơn:

- Đó là lần tình cờ văn bối chạm trán một con quái thú có từ đời thượng cổ...

- Quái thú nào?

- Độc Giác Hoả Ly!

- Độc Giác Hoả Ly? Thật không?

- Đương nhiên phải là thật. Vì khắp người văn bối vẫn còn dấu tích của lần chạm trán đó.

- Dấu tích gì? Có phải toàn thân người cứ lốm đốm đỏ do đã bị lửa chân hoả tam muội và độc huyết của Hoả Ly Độc Giác nhuộm khắp thân?

Tiêu Đạt kinh nghi:

- Đúng rồi! Nhưng sao tiền bối biết một cách tường tận như vậy?

Lão nhân bồng thờ phào:

- Thảo nào ngươi chẳng bất ngờ bồng hoá thành kẻ luyện công đạt đến mức sinh cơ bất diệt? Hoá ra là nhờ Độc Giác Hoả Ly.

Rồi không một lời giải thích, lão nhân chợt bảo:

- Nay, có ai nói cho ngươi biết những vết lõm đốm đỏ đó sẽ tự biến đi chỉ sau khi ngươi chịu quá nhiều lần nhục hình không? Nếu chưa có ai nói thì bây giờ ngươi cứ tin vào lời lão phu, đừng than phiền vì những lần nhục hình vừa trải qua. Hừ! Chúng định sát hại ngươi, nhưng lại vô tình giúp ngươi hưởng dụng toàn bộ thân công năng thần diệu từ lửa chân hoá tam muội và độc huyết của quái thú Độc Giác Hoả Ly.

Do lão nhân không cho Tiêu Đạt cơ hội lên tiếng, Tiêu Đạt có muốn nói về Phương Mai cũng đành giữ kín trong lòng. Đó là lúc lão nhân chợt đổi giọng và thì thào nhỏ hơn:

- Lão phu chẳng nào cũng phải chết, gặp được ngươi là kẻ có khí phách hơn người lão phu sẽ thanh toán cho ngươi và sẽ giúp ngươi cơ hội thoát thân.

Đoạn lão chỉ vào thi thể của kẻ nọ.

- Chỉ có một mình y là có phạm sự tuần phòng. Y không thể lên tiếng được nữa, có nghĩa là phải đến ngày hôm sau bọn kia mới phát hiện ra sự biến mất của y. Vậy là lão phu và ngươi còn đến nửa ngày và nguyên một đêm, quá đủ để bố trí mọi việc. Chỉ cần ngươi đừng để phí từng thời gian quý báu của hai ta. Ngươi nghe rõ chưa?

Hai chữ thoát thân ngay lập tức làm Tiêu Đạt động tâm:

- Có cách để thoát thân ư?

Lão nhân lừ mắt:

- Lão phu sẽ giải thích ngay đây, cần gì ngươi phải hỏi. Trước hết ngươi nên biết rằng bọn này rất quý quyết, chưa bao giờ dùng mặt thật và thanh âm thật để đối diện với bất kỳ ai. Lão phu am hiểu điều này là nhờ một dịp thật tình cờ. Nhưng để tiết kiệm thời gian, ngươi miễn cho lão phu giải thích cặn kẽ. Không tin ngươi có thể rõ bỏ giả diện của y thì biết.

Tiêu Đạt làm theo và tất nhiên có được một mảnh da người trên tay, là mảnh da có đủ ngũ quan: mắt, mũi, miệng để làm cho diện mạo thật thay đổi.

Lão nhân khẽ dặn:

- Muốn thoát thân, ngươi phải dùng lớp giả diện và y phục của y. Nhưng để mai hãy thực hiện, còn bây giờ thì nghe đây.

Sau một tiếng háng giọng, lão nhân chợt thốt lộ:

- Bọn chúng chưa muốn lấy mạng lão phu, vì vẫn nghi ngờ lão phu còn một môn tuyệt kỹ nữa chưa chịu bộc lộ cho chúng biết. Hừ! Chúng đã nghi ngờ đúng và lão phu từ lâu đã quyết định là chỉ truyền thụ tuyệt kỹ thượng thừa đó cho nhân vật nào mà lão phu tin rằng sẽ giúp lão phu rửa hận báo thù. Và nhân vật đó chính là ngươi.

Tiêu Đạt bật kêu:

- Sao lại là văn bối? Cơ hội thoát thân này là do tiền bối nghĩ ra, tiền bối hãy tự thoát và hãy dùng tuyệt kỹ đó báo thù.

Lão lạnh giọng mai mỉa:

- Trong hai ta ai là người có nhiều hy vọng hơn? Chính là ngươi, người có sinh cơ bất diệt, có chí khí duy trì chính nghĩa, hiện có chút ít chân lực và nhất là ngươi còn quá trẻ, nghĩa là còn quá nhiều thời gian nhẫn nại tìm cơ hội để báo thù. Đó là lý do khiến lão phu không thể không quyết định như vậy. Câu chuyện nói đến đây là hết, nếu ngươi thuận ý thì mau chú tâm nghe lão phu truyền thụ khẩu quyết của tuyệt kỹ, nếu ngươi khước từ thì giữa lão phu và ngươi không còn gì để nói nữa. Ngươi tự quyết định đi.

Lão nhân đã nói quá đúng và dường như lão nhân đã quá đủ thời gian để chiêm nghiệm và đi đến quyết định này. Vì thế, Tiêu Đạt dù không muốn vẫn phải đáp ứng:

- Nhưng văn bối chỉ chấp thuận với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Là văn bối xin được bái tiền bối làm sư phụ.

- Sư phụ? Hừ! Không cần! Vì đối với lão phu việc thu nhận đệ tử và đã thu nhận một tên phản đồ là quá đủ rồi. Huống chi, lão phu chỉ truyền cho ngươi một tuyệt kỹ lão phu tình cờ phát hiện, không hề truyền bất kỳ sở học nào có liên quan đến lão phu. Vì thế, cũng sẽ là thừa nếu lão phu hỏi tính danh ngươi và ngược lại tự xưng danh cho ngươi biết. Rõ chưa? Nếu đã rõ thì ngươi quyết định đi, đừng chần chừ nữa vì muộn lắm rồi.

Tiêu Đạt hít vào một hơi thật dai:

- Diệt nhi đã rõ. Đa tạ lão bá bá thanh toàn.

Lão nhân ngo ngo:

- Sao người gọi lão phu như vậy? Lão phu...

Tiêu Đạt ngắt lời:

- Đó là thành tâm của diệt nhi. Nếu bá bá không khứng nhận thì mọi chuyện đành kết thúc ở đây, vậy đó!

Lão nhân chột thù người, sau đó mỉm cười:

- Tùy người vậy. Lão phu đâu thể ngăn cản người, kẻ có lòng trung hậu đáng ngợi khen.

Rồi vẫn dùng cách xưng hô như cũ, lão nhân bảo:

- Tuyệt kỹ này lão phu phải mất rất nhiều thời gian mới có thể thức ngộ hoàn toàn. Do đó, tuy chỉ có mỗi một chiêu và không có bất kỳ thức biến hoá nào, nhưng người muốn hiểu cho thật thấu đáo cũng phải mất trọn số thời gian còn lại hiện giờ của hai ta. Lão phu phải nói rõ như thế để hy vọng người thật chuyên tâm lắng nghe. Bắt đầu đây.

Và lão nhân đem toàn bộ khẩu quyết cùng với những gì đã tự thức ngộ nói cả cho Tiêu Đạt nghe. Lão nhân không một lần ngừng nghỉ, mặc cho thời gian vẫn trôi, thu ngắn dần quãng thời gian còn lại của hai người tại một nơi hoàn toàn tằm tối như cõi u minh.

oOo

Chờ cho Tiêu Đạt trao đổi y phục và khoác xong lớp giả diện lên mặt, lão nhân cười nhạt:

- Người đừng quá lo lắng, nghĩ lão phu vì quá tuyệt vọng sẽ tự tìm cái chết ngay khi người bỏ đi. Lão phu sẽ chờ đợi, nhất định phải chờ đợi đến lúc lũ ác nhân đã hãm hại lão phu bị báo ứng. Chỉ mong sao kẻ sẽ làm cho chúng nhận chịu quả báo chính là người. Người có thể đi được rồi. f

Trong lớp giả diện, Tiêu Đạt chột hỏi:

- Lão bá bá vẫn chưa cho tiểu diệt biết chúng là ai?

Lão nhân xua tay:

- Mọi phỏng đoán của lão phu về chúng dường như đều sai lạc. Do đó để biết chúng là ai, lão phu nghĩ, tự người phải tìm hiểu lấy. Bất quá lão phu chỉ có một lời khuyên, là người hãy bắt đầu dò xét từ các phái, nhất là những bang môn phái tà giáo, thử xem bang môn

phái nào cho đến giờ vẫn có thông lệ mỗi năm mỗi tế sát một oan hồn. Như vậy sẽ dễ cho người hơn.

Biết đã muộn, Tiêu Đạt vội đứng lên sau khi đã dập đầu đánh lễ với lão nhân:

- Lão bá bá còn điều gì muốn chỉ giáo điệt nhi nữa không?

Lão nhân bật cười nhìn Tiêu Đạt bằng ánh mắt kỳ lạ:

- Người có hứa người sẽ báo thù cho lão phu?

Tiêu Đạt quả quyết:

- Ngoài mối phụ thù mà bấy lâu nay điệt nhi đã quyết phải thực hiện, thì không còn việc gì làm điệt nhi quan tâm hơn việc báo thù cho lão bá bá.

Lão nhân gật gù:

- Tốt, lão phu cũng tin như vậy. Và đây là lời căn dặn cuối cùng của lão phu mong người luôn ghi nhớ là nếu có ai hỏi người về xuất xứ của tuyệt kỹ vừa được lão phu truyền thụ thì đáp bằng bốn chữ Khai Dương Lão Nhân.

Tiêu Đạt kinh nghi:

- Khai Dương Lão Nhân, có phải là danh xưng của lão bá bá?

Lão nhân chột tở ra thân bí:

- Người chỉ cần biết như thế là đủ rồi. Hoặc muốn nghĩ đó là danh xưng của lão phu thì tùy người. Muộn lắm rồi, người mau đi đi.

Nếu không vì sợ cơ hội thoát thân duy nhất sẽ vượt mất, có lẽ Tiêu Đạt sẽ gắng hỏi lão nhân nhiều hơn. Nhưng với tình thế lúc này, Tiêu Đạt đành đưa mắt nhìn lão nhân lần cuối, đoạn xoay người bước đi.

Diễn biến sau đó không như lão nhân và Tiêu Đạt từng đoán, Tiêu Đạt di chuyển theo một địa đạo âm u đã được một lúc lâu nhưng vẫn chưa gặp bất kỳ một ngăn trở nào. Trái lại với mùi ẩm mốc không hiểu từ lúc nào cứ xộc vào mũi chột cho Tiêu Đạt một cảm nghĩ khá kỳ lạ, là địa đạo này dường như đã lâu lắm rồi không hề có bất kỳ ai qua lại. Hay nói đúng hơn đây là địa đạo mà hầu như những người kiến tạo ra nó vì lý do nào đó đã quên đi sự tồn tại của nó.

Vì thế, địa đạo mới sực nức mùi ẩm mốc thế này.

Khó có thể tin vào những gì đang gặp và đang nghĩ, Tiều Đạt định tâm, nếu mọi việc cứ thuận lợi như thế này cho đến lúc tìm được lối thoát Tiều Đạt nhất định sẽ quay lại để đưa lão nhân nọ cùng đi.

Mới nghĩ đến đây Tiều Đạt bỗng phát hiện từ đâu đó ở phía trước chợt có tiếng cuồng phong rú rít vang lên:

“Ừ... Ừ...”

Nghĩ ngay đó là nơi có định nhân trấn giữ, Tiều Đạt hoảng sợ vội dịch chân bước tạt về một phía. Phản ứng của Tiều Đạt là hoàn toàn tự nhiên, quên rằng bản thân đang di chuyển trong lòng một địa đạo đầy mùi ẩm mốc. Vì thế, Tiều Đạt phải va vào một bên vách địa đạo.

Lực va chạm không mạnh nhưng không hiểu sao Tiều Đạt lại có cảm nhận vách địa đạo bỗng dịch chuyển mạnh vào trong.

Chỗ va vào bị dịch chuyển làm cho Tiều Đạt hụt hẫng và loạng choạng, phải ngã chúi theo sự dịch chuyển của vách địa đạo.

Và chỉ chớp mắt sau đó, lúc Tiều Đạt đang cố dịch cước bộ thì hai chân dường như đạp hụt vào khoảng không, toàn thân Tiều Đạt liền đột ngột rơi xuống.

“Ào...”

Thất kinh, Tiều Đạt hươu luôn tứ chi, hy vọng kịp bấu dính vào chỗ nào đó để giữ thân hình lại.

Thật may, hữu thủ của Tiều Đạt bỗng chộp phải một vật và càng may hơn khi vật này lại đủ cứng để giữ thân hình Tiều Đạt lơ lửng trên không.

Chưa kịp trút lại hơi thở phào nhẹ nhõm thì Tiều Đạt bỗng nghe mấy loạt nói ồm ồm từ bên trên vọng xuống, cứ như thanh âm đó sau khi phát ra đã gặp phải nhiều lần phản dội vào các vách đá của những bí thất, khiến thanh âm bị méo dạng, biến đổi thành những âm sắc ồm ồm dị hoặc. Những ngữ nghĩa của mấy loạt đó lại có thừa năng lực làm cho Tiều Đạt rung động đến tận tâm can.

Loạt thanh âm đầu là tiếng kêu kinh ngạc:

- Sao bí môn bỗng khai mở? Phải chăng gần đây có người đi vào, nhưng quên không phát động cơ quan đóng lại?

Thanh âm thứ hai là lời phản bác:

- Lão Thất quên rồi sao, đây là nơi dành để táng thân có những ai đã chết, như tiểu tử này chẳng hạn, và dường như chỉ được mở mỗi năm là một lần. Đâu thể xảy ra chuyện có ai đó lần mò vào đây nhưng lại quên phát động cơ quan trước khi quay trở ra?

- Nói như vậy, lão Lục giải thích ra sao về việc bí môn đã khai mở sẵn?

- Ta chỉ có mỗi một lời giải thích thôi. Đó là sự vắng mặt khó hiểu của lão Tú từ hôm qua cho đến tận lúc này.

- Lão Lục muốn nói lão Tú đã vào đây? Ý vào để làm gì ở nơi chi dành để táng thân kẻ chết?

- Điều này thì lão Thất ngại hầy đi hỏi gia chủ nhân, hoặc hỏi ngay lão Tú nếu có dịp gặp lại. Nhưng theo ta, ngại không nên hỏi thì hơn.

- Tại sao?

- Người tự đoán xem hậu quả sẽ như thế nào nếu một lúc nữa ta và người báo cho Quán sự biết tin Tiểu tiểu tử đã chết?

- Thì đương nhiên Quán sự phải nổi giận, sau đó đến lượt gia chủ nhân nổi giận lôi đình vì không còn cơ hội dùng máu huyết của Tiểu tiểu tử để trấn áp cơn đau do lãnh khí quái ác công tâm.

- Người đoán đúng rồi đó. Vậy đoán thử xem ai sẽ là người đầu tiên hứng chịu trận lôi đình của chủ nhân?

- Đương nhiên là lão Tú.

- Không sai! Do có nhiệm vụ tuần phòng và giám sát nên lão Tú phải chịu chủ nhân hành xử vì để tiểu tử chết. Vậy lão Thất ngại nghĩ xem có phải đó là lý do khiến bí môn này chợt khai mở, cùng lúc đó là sự vắng mặt một cách khó hiểu của lão Tú?

- Lão Lục muốn nói lão Tú vì sợ chủ nhân xử phạt nên đã quyết định tìm cái chết? Vì thà chết một lần còn hơn là bị gia hình đau đớn mãi về sau?

- Không sai! Vậy người có hiểu ý tứ của ta chưa, khi ta bảo người đừng hỏi gì hơn nữa?

- Ta hiểu rồi. Cứ để gia chủ nhân nổi giận truy tìm lão Tú vì lão Tú đã bất cẩn đã để lão ngông cuồng họ Hà sát hại tiểu tử. Phần ta và lão Lục thì không đả động gì đến phát hiện này. Cứ coi như bí môn không hề khai mở sẵn, mà là do bọn ta mở ra và đóng lại bình thường?

- Không sai! Lão Thất người hiểu quá nhanh đó. Tại sao bọn ta bỗng dung tự chuốc hoạ vào thân, trong khi phần hoạ đó lại thuộc về lão Tứ? Ha... Ha...

Đến lúc này, cả hai tên mới bảo nhau:

- Bọn ta ném tiểu tử xuống được rồi. Nơi này toàn tử khí, không nên lưu lại lâu. Ném nào!

"Ừ..."

Sau đó tất cả đều trở lại vắng lặng, cho Tiêu Đạt biết hai tên đó đã bỏ đi, có nghĩa là bí môn ở trên kia đã bị bọn chúng phát động cơ quan đóng kín lại như cũ. Vẫn treo người lơ lửng nhờ bám tay vào chuôi một thanh kiếm, đó là lúc vừa bám tay vào Tiêu Đạt đã nhờ cảm nhận mà biết vật đó nguyên là chuôi kiếm. Tiêu Đạt càng lúc càng lo sợ khi nhớ lại những nhận định đã có sau khi nghe qua mẩu đối thoại nọ.

Thứ nhất, địa đạo đã dẫn Tiêu Đạt đến đây có mùi ẩm mốc vì chủ nhân của nó chỉ sử dụng một năm một lần. Thứ hai, vách địa đạo mà Tiêu Đạt vô tình va vào thật xúi quẩy làm sao đó lại là bí môn chỉ được phát động bằng cơ quan. Thứ ba, Tiêu Đạt rơi vào đâu lại không rơi, nè đúng vào một chỗ có thể gọi là hố huyết được lũ ác nhân dùng để vất bỏ thi thể của những kẻ xấu số mà rơi vào, quả đúng là phúc bất trùng lai hoạ vô đơn chí. Thứ tư, bí môn giờ đã phong bế, Tiêu Đạt muốn chưa chết ngay bây giờ thì với tình thế hầu như bị giam hãm, Tiêu Đạt rồi cũng chết vì quá mỏi mòn vì đói khát.

Do vậy, tuy nhờ nghe mẩu đối thoại mà tình cờ biết lão nhân nọ ở họ Hà, và biết trong lũ ác nhân không phải ai ai cũng tận trung với chủ nhân, bằng chứng là hai tên nọ vừa bàn định với nhau, quyết không bấm báo về việc phát hiện bí môn tự khai mở sẵn, chúng sợ chủ nhân thì có nhưng trung thành thì không, nhưng Tiêu Đạt vẫn thất vọng. Vì chỉ nội nghĩ đến chuyện thoát thân một lần nữa đã là chuyện viễn vông, Tiêu Đạt còn trông mong gì sau này có cơ hội tận dụng những hiểu biết vừa có.

Đúng lúc này, Tiêu Đạt bỗng nghe từ phía dưới vọng lên những thanh âm rợn người. Đó là những tiếng động tựa tiếng mãnh thú đang nhai ngốn con mồi, là tiếng nhai, tiếng nuốt ừng ực, chốc chốc lại vang lên tiếng xương gãy răng rắc.

Với những thanh âm đó và với những mừng tượng vừa hiện lên trong tâm trí, có lẽ đây là lần đầu tiên Tiêu Đạt biết thế nào là tâm trạng hoảng sợ đến hồn bất phụ thể.

Đây là nơi dành để táng thân những kẻ đã chết, Tiêu Đạt vừa biết như vậy, và nếu dưới kia có tiếng thú nhai xương và ăn thịt người đã chết thì theo Tiêu Đạt đang mừng tượng, đó phải là loài dã thú vừa hung dữ vừa gớm ghiếc. Như vậy, còn kết cục nào khác

chắc chắn sẽ đến với Tiêu Đạt ngoài việc Tiêu Đạt rồi cũng biến thành mồi ngon cho con dã thú dưới kia?

"Ta không thể chết. Vì trước sau đã có hai mối thù đều kỳ vọng vào mỗi một mình ta, ta không thể chết."

Tự trấn an và tự khích lệ bản thân, Tiêu Đạt sau đó bắt đầu cử động thân mình.

Đầu tiên, Tiêu Đạt đưa tay còn lại ra phía trước, cố sờ tìm trong bóng tối thâm u một nơi có thể bấu chặt tay vào.

Chuôi kiếm Tiêu Đạt đang nắm giữ quả nhiên được cắm vào vách đá và chỉ là một khe đá nhỏ vừa đủ cho thanh kiếm cắm ngập vào cạnh đó là nhiều mô đá sần sùi, quá tốt cho Tiêu Đạt bấu vào và bắt đầu tìm cách leo ngược lên trên.

Muốn vậy Tiêu Đạt phải tìm thêm chỗ để đặt chân.

Đang đưa tay sờ soạng, Tiêu Đạt bỗng giật thót người khi có cảm nhận trong lúc tìm chỗ đặt chân đã làm cho một mẫu đá nhỏ long ra.

Và điều gì đến phải đến, mẫu đá đó rơi xuống.

"Cạch... Cạch..."

Tim của Tiêu Đạt như ngừng đập khi phát hiện tiếng mẫu đá rơi đã làm cho tiếng nhai nhóp nhép dưới kia đột ngột dừng lại. Con dã thú đã bắt được tiếng động lạ? Tiêu Đạt nghĩ như thế và sẵn sàng chờ đợi một phản ứng bất lợi nào đó chắc chắn sẽ xuất phát từ con dã thú ghê tởm dưới kia.

Nhưng khi điều đó rốt cuộc vẫn không xảy đến thì Tiêu Đạt hoàn toàn bất ngờ đến phải bàng hoàng khắp toàn thân. Và nguyên do chỉ là vì con dã thú dưới kia chợt phát lên tiếng người, như Tiêu Đạt đang nghe:

- Vẫn còn một người nữa, lão thân nghe đâu có lầm? Hừ! Trước sau đã có hai tiếng rơi, nếu một gã ở dưới này và đã chết, thì một gã còn lại vẫn còn sống và có lẽ đang bám đầu đó ở bên trên.

Ngừng lời một lúc, thanh âm kỳ quặc đó lại vang lên:

- Kẻ nào đó? Lão thân đoán như vậy có đúng không? Nếu đúng, hãy lên tiếng đi nào!

Tiêu Đạt làm gì dám lên tiếng? Đến cả thở, hiện Tiêu Đạt cũng đang thở không ra hơi nữa là. Vì thế, thanh âm nọ lại vang lên và lần này thì tỏ ra dửng dưng:

- Tuỳ người vậy! Người bám mãi rồi cũng phải rơi xuống thôi. Kỳ thực lão thân muốn người lên tiếng là để có người đối đáp cho vui tai, vì đã lâu lắm rồi, có đến hai mươi năm là ít, lão thân chỉ phải đối diện với thầy người và thầy người, làm gì có cơ hội cùng người sống hội diện? Tâm trạng của lão thân có lẽ sau này người mới hiểu, giả như người có đủ đởm lược kéo dài kiếp sống tàn như lão thân đang cố chi trì.

Không nghe thanh âm đó lên tiếng nữa, ngẫm nghĩ lại, thấy những lời đó quả là đúng, Tiêu Đạt đành lên tiếng:

- Lão bà bà là ai? Sao lão bà bà lại lâm vào cảnh ngộ bi thảm này? Và có phải để chi trì kiếp sống tàn như lão bà bà vừa nói, lão bà bà đã phải...

Chủ nhân của thanh âm nộ bật cười:

- Hoá ra chỉ là một tiểu oa nhi? Nhưng người khá linh lợi khi vẫn nhận ra lão thân đây vốn là một lão bà bà đã sống quá tuổi thất thập cổ lai hy. Và người cũng khá thông minh khi biết lão thân đành phải tạm dùng thịt người để kéo dài sinh mạng. Người đang ghê tởm hành vi của lão thân phải không?

Còn hơn cả ghê tởm nữa là khác, vì nếu Tiêu Đạt không cố nén nhịn có lẽ phải nôn khan khi mừng tượng cảnh một người sống đang ung dung ăn thịt một người đã chết.

Có lẽ biết như thế nên lão bà bà thờ dài:

- Lão thân cũng đâu muốn như vậy. Trước kia khi còn thông dong tự tại, chỉ cần nhìn thấy bất kỳ vật thực nào có máu, lão thân đã thấy tởm lợm rồi, nói gì đến việc ăn những thứ vật thực đó. Nhưng khi bị người hãm hại, lão thân nghĩ, bản thân nếu có chết thì đã đành, nhưng chết như thế làm sao mà nhắm mắt được nếu tiếp theo sau lão thân sẽ còn có rất nhiều người lâm vào đại họa? Vì thế lão thân buộc phải sống. Và muốn sống thì ở một nơi như thế này còn có gì khác ngoài thứ bắt buộc lão thân phải ăn? Cũng may, lão thân nhờ đó vẫn toàn mạng và cũng chưa hề vì miếng ăn mà sát hại bất kỳ ai, bởi những ai rơi xuống đây đều đã chết.

Nếu tin vào những lời này, Tiêu Đạt nghĩ, hành động của lão bà bà là không đáng trách. Có trách là trách nếu lão bà bà đang tìm cách đối gạt Tiêu Đạt.

Cẩn trọng, Tiêu Đạt hỏi:

- Lão bà bà bị ai hãm hại?
- Một thuộc hạ thân tín của lão thân.
- Là thuộc hạ thân tín sao y hãm hại lão bà bà?

- Lão thân phát hiện y có mưu đồ tạo phản, có thể hệ lụy đến rất nhiều người, nhưng lão thân chưa kịp ra tay thì đã bị y ra tay trước.

- Y sẽ gây hệ lụy cho những ai?

- Cho bốn giáo và cho võ lâm Trung Nguyên.

- Quý giáo chính là...

- Hoàng Y Giáo! Sao! Đường như người có nghe qua danh xưng này?

Tiêu Đạt đổi giọng:

- Còn hơn cả nghe. Tại hạ ra nông nỗi này cũng phần nào liên quan đến quý giáo, nếu không muốn nói là do người của quý giáo gây ra.

Nào ngờ lão bà bà nọ vẫn thản nhiên bảo:

- Điều đó thì người không cần nói. Người lâm vào cảnh này đủ cho lão thân hiểu người chỉ là một trong nhiều nhân vật Trung Nguyên đã và đang bị kẻ phản đồ sát hại.

- Ý của lão bà bà là...

Lão bà bà đề xuất:

- Người không thấy khó khăn nếu cứ đeo bám mãi ở trên đó sao. Người ngại gì không xuống đây cùng lão thân đàm đạo?

Tiêu Đạt vẫn cẩn trọng:

- Khi chưa hiểu rõ lập trường của lão bà bà, tại hạ đâu dại xuống dưới đó cho lão bà bà đoạt mạng?

- Được! Vậy thì lão thân xin được nói ngắn gọn thế này. Hơn hai mươi năm trước lão thân được bốn Giáo chủ sai phái vào Trung Nguyên để truy tìm tung tích một phản đồ. Bằng không, kẻ phản đồ này sẽ gây hoạ khắp Trung Nguyên rồi đổ vạ cho bốn giáo.

- Không phải là người đã hãm hại lão bà bà?

- Đương nhiên không phải. Bởi kẻ phản đồ thứ nhất vốn là Phó Giáo chủ bốn giáo, công phu cao minh hơn, nên lão thân không thể không để phòng, tuyệt đối không để bị hãm hại.

- Sau đó thì sao?

- Nhưng khi đến đây rồi, tình cờ bọn lão thân phát hiện dấu vết của nơi ẩn giấu một tuyệt kỹ thượng thừa mà bất kỳ ai chỉ cần nghe đến cũng phải nảy lòng tham.

- Vậy là thuộc hạ thân tín của lão bà bà muốn độc chiếm nên phải hãm hại lão bà bà?

- Gần đúng như thế. Vì kỳ thực việc độc chiếm là không thể xảy ra, do đâu phải một mình lão thân phát hiện? Chuyện đáng nói ở đây là tên cấu tặc đó vì muốn dùng tuyệt kỹ vừa phát hiện để mưu đồ chuyện độc bá võ lâm, một mưu đồ hoàn toàn ngược lại với chủ trương của bốn giáo, nên y bị lão thân quở mắng. Để cuối cùng...

- Tại hạ hiểu rồi, cuối cùng y đã hãm hại lão bà bà để dễ bề thực hiện mưu đồ khi chỉ còn một mình y am tường tuyệt kỹ kia?

- Không sai! Đó là tất cả những gì lão thân có thể nói. Ngươi nghĩ sao?

Tiêu Đạt sau một lúc lâu ngẫm nghĩ chợt hỏi tiếng:

- Lão bà bà đã lâm vào cảnh ngộ này ngần ấy thời gian?

- Ở chốn này thật khó chính xác thời gian biết trôi qua. Nhưng lão thân vẫn phỏng định phải là hai mươi năm hơn chứ không thể ít.

- Dựa vào đâu lão bà bà dám phỏng định như vậy?

- Dựa vào số thi thể người đã bị ném xuống đây. Cứ mỗi năm một thi thể, tất cả phải là hai mươi năm.

Tiêu Đạt động tâm:

- Sao cứ mỗi năm phải giết một người? Phải chăng đó là theo một thông lệ quái đản nào đó?

Giọng nói của lão bà bà bỗng tỏ ra giận dữ:

- Nếu lão thân đoán không lầm thì ngươi đang có ý ám chỉ bốn giáo vốn được võ lâm Trung Nguyên xem là tà giáo nên phải có những thông lệ quái đản và vô nhân tính như vậy, phải thế không?

Tiêu Đạt sửng sò:

- Hoá ra không phải?

- Hừ! Khó mà xoá bỏ những định kiến, nhất là những định kiến xuất phát từ những hiềm khích mâu thuẫn đã có từ rất lâu dẫn đến việc phải dựng đứng nhiều câu chuyện hâu mạt sát và huỷ hoại thanh danh của nhau. Nếu ngươi còn có ý nghĩ này, xem ra, giữa lão thân và ngươi có muốn đàm đạo với nhau cũng khó lòng hoà hợp.

Tiêu Đạt buột miệng:

- Nếu không phải như thế thì tại sao lại có chuyện mỗi năm hạ sát một người? Và đáng ngạc nhiên hơn là dường như lão bà bà ngay từ những ngày đầu đã biết vì thế mới để phỏng định thời gian đã trôi qua?

Lão bà bà lại cười:

- Đương nhiên phải có nguyên nhân. Nhưng lão thân sẽ không giải thích một khi người vẫn còn có ý nghi ngờ.

Tiêu Đạt lặng người đi một lúc lâu, sau đó chợt đổi giọng và hỏi sang chuyện khác:

- Ở chỗ tại hạ đang đeo bám có một thanh kiếm cắm vào vách đá. Lão bà bà nghĩ sao về chuyện này?

Thanh âm của lão bà bà liền tỏ ra kinh ngạc:

- Người có thể nhìn rõ những gì được khắc ở thân kiếm không?

Tiêu Đạt cười nhẹ:

- Thanh kiếm là vật duy nhất giúp tại hạ đeo bám. Tại hạ đâu dám lấy thanh kiếm ra dù là để nhìn như lão bà bà vừa bảo.

- Vậy người hãy lấy ra. Nếu trên đó có khắc ba chữ, à mà đó là những chữ Tạng, lão thân có nói người cũng không hiểu. Nhưng nếu quả đúng như vậy thì lão thân có thể cho người biết một cách chắc chắn là tại sao tên phản đồ phải một năm hạ sát một người.

Rất muốn biết nguyên do cho dù đã mơ hồ hiểu, Tiêu Đạt liền tìm thế để lấy thanh kiếm ra.

Nhưng đã một lần có một mẩu đá long ra do có sự va chạm vào, Tiêu Đạt do vội nên không còn nhớ diễn biến đó, vì thế khi Tiêu Đạt xoay sở, cùng với hàng loạt những mẩu đá rơi xuống, cả Tiêu Đạt lẫn thanh kiếm nọ cũng rơi xuống dưới.

"Rào... Rào..."

Thất kinh, Tiêu Đạt chợt gọi:

- Tại hạ đang rơi xuống, lão bà bà hãy tránh mau.

Gọi xong Tiêu Đạt mới nhớ, nếu ở dưới là nền đá cứng và không có ai hỗ trợ giúp giữ lại, có lẽ Tiêu Đạt sẽ mất mạng vì công phu hiện vẫn quá kém so với trước.

Tuy nhiên, hầu như ngay khi Tiêu Đạt nghĩ đến nguy hiểm này, bên tai Tiêu Đạt chợt vang lên thanh âm thật đúng lúc của lão bà:

- Người bảo lão thân tránh thì ai sẽ giúp người không võ vụn tứ chi? Chuyển này!

Lập tức có một lực đạo nhu hoà xô vào làm cho toàn thân Tiêu Đạt đang rơi xuống bỗng đổi hướng và dịch chuyển theo chiều ngang.

"Vù..."

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>